

VÌ NGHE BÀI HÁT

(Truyện ngày lễ Phục-Sanh)

LỄ PHỤC-SANH! Chà, vui biết mấy! Được nghỉ luôn năm ngày, làm chi cho hết đây?»

Cô Chiêu mười lăm tuổi, từ nhà

ngay lập-tức, đọc thầm. Thơ rằng:

«Chiêu, con yêu-dấu của ba má.

Câu Chúa ban phước dư-dật cho con.

Ba má và mấy em ở trên này vẫn được

<p>MỞ MỠ KHÓ THỂ NÀO ? — TIN !</p>		<p>Nếu cửa khóa mà ta không có chìa để mở thì đành không thể vào xem những sự lạ lùng. Nếu chẳng có lòng tin Chúa thì sao hay nhìn thấy quyền-phép lạ-lùng của Ngài? (Hê 11:1; Mác 9:23)</p>
--	--	--

trường về, vừa đi vừa suy-nghĩ như thế. Cô học lớp nhứt trường Sơ-dãng ở Sài-gòn. Cha cô hiện làm mục-sư tại một chi-hội cách xa Sài-gòn chừng hai mươi cây số, nên gởi cô ở nhà ông bà ngoại để tiện bề học-tập. Cô cứ luôn luôn nghĩ-ngợi:

—À, hay là ta xin phép ông bà ngoại lên thăm ba má và mấy em thì vui biết mấy. Ừ, Ừ, phải đó!

Cô bước vội để mau về tới nhà mà xin phép. Cô vừa đến cửa thì cụ Thiệu, là ông ngoại cô, trao cho cô một bức thơ mà rằng:

—Thơ ba con mới gởi cho con đây.

Cô đỡ lấy, cảm ơn ông, rồi mở ra

binh-an. Nhơn dịp lễ Phục-sanh, ba muốn con lên đây hát cho hội-chúng nghe một bài. Ở đây tin-dở không quen hát thơ thánh. Con đã tập hát từ khi năm sáu tuổi, chắc có thể giúp-dỡ anh em nhiều. Ước-ao con nhận lời, kíp xin phép ông bà mà lên đây. Nay thơ.—Ba má yêu-dấu của con.»

Đọc thơ xong, cô Chiêu chạy vào phòng riêng, ngồi suy-nghĩ:

—Sợ lắm, sợ lắm. Ở Sài-gòn đây toàn người quen, mình mới dám đứng hát chung với nhiều chị em khác. Chớ lên đó toàn người lạ mà lại hát một mình, thì mình sao khỏi chết khiếp. Thôi, từ-chối đi cho rồi...

—Chiêu! Con nghĩ-ngợi gì thế?

Bà Thiệu âu-yếm hỏi cháu gái. Cô Chiêu đem tình-dầu câu chuyện kể cho bà nghe và tỏ ý lo-ngại. Bà Thiệu vuốt-ve mái tóc cháu gái, mỉm cười mà rằng:

—Con có dịp hầu việc Chúa thì chớ chối-từ. Con nên mở Kinh-Thánh, đọc thơ Cô-rinh-tô thứ hai, đoạn 12, câu 9.

Le-làng, cô Chiêu làm theo. Cô đọc thông-thả: «Nhưng Chúa phán rằng: Ân-diên Ta đủ cho ngươi rồi, vì sức mạnh của ta nên trọn- vẹn trong sự yếu-đuối.» Đọc xong, cô hớn-hở hiện ra nét mặt, xin phép ông bà lên thăm cha mẹ, và sửa-soạn hành-lý.

Sáng hôm sau, cô Chiêu ngồi xe-hơi lên thăm cha mẹ. Lòng cô hớn-hở, nhẹ-nhàng. Đi hết thành-phố, đến nhà-quê. Cây-cối đẹp-dẽ, đồng-ruộng xanh-tươi; cô thấy còn rất nhiều người chưa được ơn cứu-rỗi thì chịu cảm-động lắm, bèn cúi đầu cầu-xin Chúa cho họ được mau nghe giảng Tin-Lành.

Hơn một giờ sau, cô đã ngồi trong nhà với cha mẹ và mấy em. Ai nấy chuyện-trò vui-vẻ. Ông bà mục-sư nghe con gái học hành tấn-tối, thường đứng đầu lớp và sắp-sửa thi bằng Sơ-học Pháp-Việt, nên rất mừng-rỡ mà cảm ơn Chúa vì Ngài đã vừa-giúp.

Sáng ngày lễ Phục-sanh, một hồi chuông vang-lừng kêu-gọi anh em chị em tin-đồ kịp đến thờ-phượng Đấng Christ đã sống lại. Chiêu cứ cầu-nguyện thầm xin Đức Chúa Jê-sus cho mình được dạy-đi.

Nhà giảng kết lá, treo cờ, trên bàn trước tòa giảng có một bình hoa huệ. Tin-đồ bước vào tung-búng, nhộn-nhịp. Ai nấy nghĩ việc, đến thờ-phượng Chúa, nên nhà giảng đông lắm, có tới hơn ba trăm người. Người ta mặc những bộ quần-áo mới nhất, đẹp nhất của mình để tỏ lòng kính-mến Chúa đã sống lại.

Hồi chuông lại vang-lừng lần nữa. Hồi chuông này thấu vào tai ông Viễn.

Trước kia ông tin Chúa rất sốt-sắng, nhưng từ khi con trai một của ông qua đời, ông bèn sanh ra nguội-lạnh lần lần, rồi không đi nhà giảng nữa. Ông cũng cấm con gái của mình, là cô Hường, không được đi nhà giảng. Hội-Thánh cứ cầu-xin Chúa linh-thức ông. Buổi sáng đó, ông nghe hai hồi chuông, bắt nhớ lại những ngày mình đi thờ-phượng Chúa vui-vẻ biết bao; ông ứa hai hàng nước mắt, bảo cô Hường sửa-soạn đi nhà giảng.

Khi hai cha con bước vào nhà-thờ, thì hội-chúng đương cúi đầu cầu-nguyện. Ông Viễn lên ngồi ở ghế sau-cùng. Ông cảm-động lắm vì nghe mục-sư cầu-nguyện cho chính mình. Cầu-nguyện xong, mục-sư mời cô Chiêu lên hát bài 52. Đứng trên tòa giảng, vẻ mặt khác thường, Chiêu cất giọng trong-trẻo, trẻ-trung ngân-nga hát rằng:

«Lên khỏi mồ-mả, Ngài lại sống,

«Cổ sự thắng trận hơn người nghịch cùng Ngài.

«Ngài lại sống, nên bắt phục quyền nơi trời-tâm mạnh,

«Và Ngài đời đời hằng sống cai-trị cùng người thánh.

«Ngài lại sống! Chúa lại sống!

A-lê-lu-giá! Canisr sống lại!

Hát hết câu thứ nhất và câu thứ hai, cô Chiêu đã thấy mình mạnh-dạn lắm. Cô nhìn hội-chúng, thấy ở ghế cuối-cùng có một ông cảm-động lắm, trên gò má chảy hai hàng lệ. Cô lại hết sức hát câu thứ ba:

«Sự chết chẳng giữ được Ngài—

«Jê-sus, Cứu-Chúa tôi!

«Các then mồ-mả tan-gãy—

«Jê-sus, Vua tôi!

Rồi cô bước xuống. Liên đó, ông ngồi ở ghế sau-cùng đứng dậy nói:

—Bài hát của cô Chiêu đã cảm-động lòng tôi lắm. Tôi tin rằng một ngày kia, con trai tôi sẽ sống lại. Xin Đức Chúa Trời tha tội cho tôi! Tôi lại xin theo Ngài. Cảm ơn anh em đã cầu-nguyện cho tôi.

Đố các em biết ông đó là ai?—*Thuật theo Edna Rodgers.*